

Η ΩΡΑ

ΕΣΗΤΗΣΑ μά μάγισσα και πήρα νά της πώ:
Γιατί σάν κάδουμαι κοντά σ' ἑκείνην π' αγαπό^ν
ὅ χρόνος φεύγει και πετά μὲ τα φτερά ἀνοιχμένα
κ' ἡ ὥρα φαίνεται στηγήν 'σ' ἑκείνην και σὲ μένα;

Και μ' ἀπεκοιθ' ἡ μάγισσα: Φτωχέ μον ποιητή,
δὲν σέρει ὁ νοῆς σου τί ἐρώτα, δὲν σέρει τί ἔχεις
ἢ εἰνυχία εἰν' ὄντειο κ' οἱ ἀνθρώποι διαβάται,
κ' ἐκεῖνος ποὺ ὄντεινεται θά πῇ και πᾶς κομάται
κ' ὅποιος κομάται λόγουνει και δὲν καταλαβαίνει
πῶς φεύγ' ἡ ὥρα, πῶς περνᾷ, πῶς ὁ καιρὸς διαβαίνει.

(Μάιος 1900)

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

